
Pastýř

Polekaně jsem se probudil. Prudce jsem se probral ze zlého snu a v hlavě mi dozníval nějaký ostrý zvuk, ale vzápětí zanikl. Kolem mě se míhalo jasné žluté světlo a jeho jazyky probleskovaly tmou. Něco *hořelo*.

Neblíží se snad výbuch vraku helikoptéry CH-46? Jsem pořád u ní?

Justine mi zatřásla paží.

„Jacku! Co se děje?“

„Obleč se, Justine. Možná budeme muset odejít.“

Rozsvítil jsem, shrábl z nočního stolku telefon a vytočil 911. Za chůze k východnímu oknu ložnice jsem udal jméno a adresu.

Venku jsem viděl bledé světlo ranního slunce – a také kouř, který prolínal tyčemi brány. Oheň byl skutečný, hořel venku mezi nádvořím mého domu a silnicí.

Operátorovi na lince 911 jsem řekl: „Je tady oheň, docela velký. Nevím ale, co to hoří.“

„Hasiči už jsou na cestě.“

Natáhl jsem si džínsy, sebral pistoli, zastrčil ji za opasek a nazul si moka-síny.

„Jacku!“

„Hned jsem zpátky.“

V domě bylo cítit kouř, vstupní dveře však byly na omak chladné. Otevřel jsem je a vyšel do smradu hořící gummy a plastu, který mi v mozku odpaloval drobné exploze, jako by vybuchovaly pozemní miny podél neuronových cest.

Nepochyboval jsem, že jsem v Malibu a stojím před svým domem, jenže *současně* jsem se ocitl zpátky *tam* a nesl jsem přes rameno přehozeného desátníka námořní pěchoty Dannyho Younga pryč od hořícího stroje.

Danny byl senzační mládenec, zábavný, odvážný a plný naděje. Mluvil jsem na Dannyho, když jsem ho odnášel, a ujišťoval jsem ho, že to zvládne.

Myslel jsem, že mu říkám pravdu.

Ale osud tomu chtěl, že jsme té noci umřeli oba. Já jsem měl štěstí. Del Rio mě vyrval smrti ze spárů.

Justine na mě křičela ze vchodu.

„Jacku! Dávej pozor!“

„Budu,“ odpovídal jsem. „Prosím tě, vrať se dovnitř.“

Prošel jsem bránou směrem k ohni, který rozdmychával vítr od moře, takže nabíral na síle a rozmachu, začal hučet a rozšiřoval se. Tančil jako živý, vzpínal se po kmenech palem a zapaloval listy.

Oheň mě doslova uhranul, takže jsem zůstal stát a ohromeně jsem zíral. Drtivá vlna výbuchu mě smetla a praštila se mnou tvrdě o zem.

Už jsem byl zase v tom.

Ležel jsem na břiše a tiskl skrání do trávy.

Justine mě pleskala dlaní po tváři a volala mě jménem. Zaměřil jsem pohled podél ní na ohnivou kouli, která pohltila mé lamborghini. Trosky v ohni praskaly a valící se dým skrýval všechno, co se nalézalo po větru od požáru.

Justine mě objímala. „Ach, proboha, Jacku! Vstávej, okamžitě vstaň!“

Zasténal jsem. „Do hajzlu! Moje pitomý auto!“

Justine mi stiskla paži. Pomohla mi zvednout se ze země, ale pak se rozplakala. „Máš spálené obočí. A řasy taky.“

„Však zase narostou.“

„O tvoje obočí mi vůbec nejde, Jacku. Tvoje auto *vybuchlo*. Mohlo tě to *zabít*.“

Lapala po dechu a zírala na mě očima vytřeštěnýma hrůzou. Přitáhl jsem ji k sobě a objal. „Jsem v pořádku, miláčku.“

„Jdeme,“ pobídla mě. „Pojď se mnou.“

Odcházeli jsme k domu a Justine mi vyčítala: „Proč na sebe nedáváš pozor, Jacku? Chceš snad umřít? To chceš?“

Já jsem pořád přemítal v hlavě, co se to sakra stalo. Auta se normálně sama od sebe nezapálí. Co tedy zapříčinilo ten oheň? Založil ho někdo záměrně?

Z dálky se ozývaly kvílící sirény, a jak se blížily, zněly čím dál hlasitěji. Z šera se vynořily tři požární vozy a zajely ke kraji silnice. Z nákladáků se vyrojili hasiči a natahovali hadice k hořícímu autu.

Z požářiště vyrazily kotouče páry, a když už byl oheň prakticky zdolaný, přijely ze severu i z jihu policejní vozy. Ozvalo se několikéré zabouchnutí dvířek. Z vysílaček drmolily nějaké hlasy. Policisté rozestavili kužely a uzavřeli příjezdovou cestu.

Jak jsme se s Justine vraceli k bráně, dojelo na naši úroveň neoznačené auto. Pak popojelo kousek před nás, překřížilo nám cestu a zastavilo.

Z šedivého sedanu ford vystoupili dva policisté.

Detektivové Mitchell Tandy a Al Ziegler – pozdravil jsem je stejně vřele, jako bych uvítal střešní chřípku.

Tandy se Zieglerem byli zarputilí detektivové, kteří mě obzvlášť neměli rádi.

Tandy měl čerstvé, uměle vytvořené opálení a oslnivě vybělené zuby. Od loňského roku, kdy mě obvinil z Colleeniny vraždy, přibral aspoň pět kilo. I když jsem ji nezavraždil, Tandy v hloubi svého černého srdce pořád věřil, že jsem to udělal.

„Dobry ráno, Jacku. Co o tomhle víte?“

„Jsem v pořádku. Díky za optání.“

„Jasně. Jsem rád, že vám nic není. Tak znova, Jacku. Co o tomhle víte?“

„Zaparkoval jsem auto před bránou včera pozdě večer,“ odpověděl jsem, „aby Justine mohla ráno pohodlně vyjet a neodřela si auto. Bylo to asi pitomé rozhodnutí, Mitchi, ale víc o tom nevím.“

„Měl jste v autě nějaké výbušniny?“

„Ne, neměl.“

„Máte je pojištěné?“

„Jistě. Ale jděte. Že bych si podpálil vlastní auto kvůli penězům z pojistky?“

Tandy se neusmál, jen utrousil: „A neudělal to někdo za vás, Jacku?“

„Krucí, to určitě ne.“ Byla to smyšlenka natolik průhledná, že vypadala jako vtip.

Ziegler zatím pozoroval hasiče při práci. Teď se k nám připojil s rukama zasunutýma v kapsách větrovky. Byl vysoký, měl rozložitá ramena a spoustu svalů. Jeho jakoby ospalým očím neuniklo vůbec nic. Zažili jsme se Zieglerem v minulosti jednu nepříjemnost, na kterou by rád zapomněl.

„No, Jacku, vyšetřovatel požárů už je na cestě. To vaše auto je za poslední dva měsíce už šesté, které tady v okolí lehlo popelem. A nemáme tušení, jestli ty požáry zakládá jedna osoba, nebo jde o víc pachatelů, jestli tím protestují proti hodně bohatým lidem nebo je mezi těmi případy nějaká jiná souvislost.“

„Jinými slovy, máte prázdné ruce,“ poznamenal jsem.

„Odvezeme si do soudní úschovy všechno, co zůstalo z vašeho auta, a předáme je vyšetřovateli požárů, ať si s tím pohraje,“ řekl Ziegler. „Ale jedno víme už teď. Ani ty ostatní požáry aut nebyly dílem náhody. Třeba prvních pět má sloužit jen k odvedení pozornosti. Možná jste skutečným cílem byl celou dobu jen vy.“

Tak zněla jedna z teorií.

Strašila mě myšlenka, že Ziegler může mít pravdu.

Seděl jsem v kuchyni na židli a pozoroval Justine, jak vyndává nádobí z myčky a stranou ukládá misky z modré kameniny, které jsme koupili spolu.

„Mohla bych vyjmenovat aspoň deset lidí, kteří by tě rádi viděli po smrti, Jacku,“ řekla. „A to nepočítám tvého bratra.“

„Vůbec ho nevynechávej,“ odpověděl jsem. „Přidal bych k nim ještě Zieglera a Tandyho.“

„Co ti říká tušení?“ zeptala se.

„Odeť budu parkovat jen za bránou.“

Zasmála se, zavrtěla hlavou a zapnula konvici na kávu.

Zabzučel signál interkomu. Odešel jsem k obrazovce bezpečnostní kamery. Del Rio na mě vyplázl jazyk.

Volal jsem mu hned, jak policajti odjeli, a pověděl mu, co se mi stalo s autem. „Za chvíli budu u tebe,“ slíbil mi.

Stiskl jsem tlačítko a o chvíli později vešel můj přítel, někdejší druhý pilot a současný hlavní vyšetřovatel. Podal mi klíče od firemního auta, které jsme parkovali v sídle firmy pro případ, že by se někdo potřeboval někam odvézt.

Usmál jsem se na něho. „Kafe?“

„Určitě. Vida, žádné obočí. Sluší ti to,“ řekl mi. Pak dodal: „Jak se vede, Justine?“

„Mně se hrozně líbí, když mě probudí ohnivý výbuch. Ale to snad každému, ne?“ odpověděla a podala mu hrnek s kávou.

„Mně rozhodně! A čím větší, tím lepší,“ přisvědčil Rio.

Del Ria jsem znal líp než kohokoli jiného, a on zase věděl o té části mého života, o níž jsem já neměl potuchy.

Z té strašné noci si pamatuji jen to, že jsem položil na zem tělo Dannyho Younga, z něhož crčela krev, a potom jako by vybuchla samotná země. Pocítil jsem drtivý úder do hrudníku a to byl konec.

Umřel jsem. Prošel jsem tím tunelem, a byl jsem přesvědčen, že z něho vycházím na druhém konci.

Vzpomínám si jen, jak jsem vyplouval vzhůru ke světlu. Prudce jsem otevřel oči a před sebou jsem viděl Del Ria, který mi oběma rukama pumpoval hrudníkem. Zasmál se a zároveň se mu po umouněných lících kutálely slzy. „Jacku, ty parchante,“ řekl mi, „ty jsi zpátky.“

Později mi vyprávěl, že mi do hrudi narazila střešina šrapnelu. Neprůstřelná vesta nedovolila, aby mi prošla do těla, ale nárazem se mi zastavilo srdce. Potom kousek od nás explodovala helikoptéra a zachvátily ji plameny.

Já jsem zůstal naživu, ale mnoho mých kamarádů toho dne zahynulo. Přísahám Bohu, že bych svůj život vyměnil za kteréhokoli z nich.

Teď jsem pozoroval Del Ria, jak žertuje s Justine. Na sobě měl tričko a džínsy, hnědé plátěné sako a na bradě dvoudenní strniště. Rick byl obyčejný chlap, vůbec nepřipomínal takové ty hrdinské týpky z filmů. A stejně jím byl.

Ovšem ve věci *Lid versus R. Del Rio* to nehrálo žádnou roli.

Otočil se ke mně. „Chceš vědět, co si o tom myslím, Jacku? Ať už na to auto někdo hodil zápalnou bombu proto, že stálo tak na ráně, nebo je to osobní věc, třeba kvůli cenovce, která na něm visela, je to v každém případě osobní. Žiješ jako ve skleníku, víš to? Přestěhuj se k Justine, dokud to neskončí.“

Podíval jsem se na Justine.

„Jasně,“ řekla. „Pojď bydlet ke mně.“

Ve skutečnosti o to vůbec nestála. Nevěděl jsem to určitě, ale měl jsem docela silné tušení, že s někým začala chodit. Možná je to chlap, kterému se podaří urazit tu vzdálenost k ní, projít celou spletitou uličkou až na konec.

„Mně tady bude dobře,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale i tak díky.“

„No, takže já jsem tady skončil.“ Del Rio odložil hrnek do dřezu a zamířil ke dveřím.

Zavolal jsem za ním: „Hej, Ricku. Nezapomeň se oholit.“

„Ano, pane.“ Zasalutoval mi a zašklebil se. Ale oči se mu nesmály. Seděla v nich tíseň.

Já jsem měl taky obavy.

„Ode dneška za týden,“ poznamenal jsem, „bude celá tahle patálie za námi.“

„Vždycky se ze všeho vylížu, že, Jacku? Když jde o něco důležitého.“

„Ano, tohle umíš. Uvidíme se u soudu.“